

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 32/2014-9

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 23. januára 2014 v senáte zloženom z predsedu Juraja Horvátha a zo sudcov Sergeja Kohuta a Lajosa Mészárosa (sudca spravodajca) predbežne prerokoval sťažnosť Ing. I. M., zastúpeného advokátom JUDr. Štefanom Ondrišom, Advokátska kancelária, Dunajská 1, Bratislava, vo veci namietaného porušenia čl. 46 ods. 1 a čl. 50 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky v konaní vedenom Najvyšším súdom Slovenskej republiky pod sp. zn. 2 To 4/2013 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť Ing. I. M. **o d m i e t a** pre nedostatok právomoci Ústavného súdu Slovenskej republiky.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 13. decembra 2013 osobne do podateľne doručená sťažnosť Ing. I. M. (ďalej len „sťažovateľ“), vo veci namietaného porušenia čl. 46 ods. 1 a čl. 50 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) v konaní vedenom Najvyšším súdom Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) pod sp. zn. 2 To 4/2013.

Zo sťažnosti a z pripojeného dovolania vyplýva, že rozsudkom najvyššieho súdu sp. zn. 2 To 4/2013 z 19. novembra 2013 bol sťažovateľ odsúdený pre trestný čin porušovania povinností pri správe cudzieho majetku podľa § 8 ods. 1, § 9 ods. 2 a § 255 ods. 1 a 2 písm. b) Trestného zákona v znení účinnom pred 27. januárom 1999. Konaniu na najvyššom súde predchádzalo konanie pred Špecializovaným trestným súdom v Banskej Bystrici (ďalej len „špecializovaný súd“), kde rozsudkom sp. zn. BB 3 T 14/12 zo 17. januára 2013 bol sťažovateľ uznaný vinným zo spáchania trestného činu podľa § 125 ods. 1 a 3 Trestného zákona v znení účinnom do 27. januára 1999. Písomné vyhotovenie rozsudku najvyššieho súdu nebolo do dňa podania sťažnosti sťažovateľovi doručené.

Sťažovateľ je presvedčený, že v jeho prípade došlo k porušeniu čl. 46 ods. 1 a čl. 50 ods. 3 ústavy v spojitosti s čl. 6 ods. 3 písm. b) a d) Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd. Stalo sa tak v prípravnom konaní, ale aj na špecializovanom súde tým, že sťažovateľovi nebolo umožnené klásť otázky svedkom, ktorých výpovede boli súčasťou vyšetrovacieho spisu a ktorých vypočutie navrhoval aj prokurátor v obžalobe. Ďalej treba za porušenie označených práv považovať aj zmenu právnej kvalifikácie skutku, a to až vo výroku rozhodnutia, bez toho, aby mal sťažovateľ ako obžalovaný k dispozícii primeraný čas na obhajobu v súvislosti so zmenou právnej kvalifikácie. Ani odôvodnenie rozhodnutí nie je zárukou, že výkon spravodlivosti nebol v prípade sťažovateľa arbitrárny.

Sťažovateľ žiada vydať nález, ktorým by ústavný súd vyslovil porušenie čl. 46 ods. 1 a čl. 50 ods. 3 ústavy v konaní vedenom najvyšším súdom pod sp. zn. 2 To 4/2013 s tým, aby bol rozsudok najvyššieho súdu z 19. novembra 2013 zrušený. Požaduje tiež primerané finančné zadost'učinenie vo výške 10 000 €, ako aj náhradu trov konania.

K sťažnosti bol priložený rovnopis dovolania proti rozsudkom nižších súdov. Toto dovolanie bolo doručené prvostupňovému súdu osobne do podateľne 13. decembra 2013.

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd alebo

ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľov. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, návrhy podané oneskorene, ako aj návrhy zjavne neopodstatnené môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania.

Na rozhodnutie o sťažnosti nie je daná právomoc ústavného súdu.

Ako to vyplýva z citovaného čl. 127 ods. 1 ústavy, právomoc ústavného súdu poskytovať ochranu základným právam a slobodám je daná iba subsidiárne, teda len vtedy, keď o ochrane týchto práv a slobôd nerozhodujú všeobecné súdy.

Sťažovateľ sám listinným dôkazom preukázal, že proti rozsudku najvyššieho súdu sp. zn. 2 To 4/2013 z 19. novembra 2013 podal dovolanie, dôvody ktorého opiera o ustanovenie § 371 ods. 1 písm. c) a i) Trestného poriadku, teda o to, že bolo zásadným spôsobom porušené jeho právo na obhajobu a rozhodnutie súdov je založené na nesprávnom právnom posúdení zisteného skutku.

Za daného stavu právomoc poskytnúť ochranu označeným právam sťažovateľa má najvyšší súd v rámci dovolacieho konania. Tým je zároveň vylúčená právomoc ústavného súdu.

Pokiaľ by sťažovateľ nebol v dovolacom konaní úspešný, bude mať možnosť obrátiť sa na ústavný súd postupom podľa čl. 127 ods. 1 ústavy, a to tak vo vzťahu voči dovolaciemu rozhodnutiu najvyššieho súdu, ako aj voči odvolaciemu rozhodnutiu najvyššieho súdu.

Berúc do úvahy uvedené skutočnosti, ústavný súd rozhodol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde tak, ako to vyplýva z výroku tohto uznesenia.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 23. januára 2014